

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. A.**
bytem x
zastoupený Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy**
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1
zastoupen JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem
sídlem Na příkopě 853/12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2019 č. j. MHMP 2404476/2019

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy ze dne 6. 12. 2019 č. j. MHMP 2404476/2019 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým se podle ust. § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), v části výroku, kterým byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 34e odst. 1

písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále také zákon o silniční dopravě) ruší rozhodnutí Městské části Praha 4, Úřadu městské části Praha 4, odboru kanceláře tajemníka (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 4. 2018 č. j. SZ P4/023262/18, neboť odpovědnost za přestupek zanikla uplynutím promlčecí doby. Napadeným rozhodnutím byly dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu též změněny části výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to tak, že původní znění výroku: „*Za spáchání těchto přestupků se mu ukládá podle § 34e odst. 4 písm. c) zákona o silniční dopravě*“ a „*pokuta ve výši 50.000 Kč*“ bylo změněno na „*Za spáchání tohoto přestupku se mu ukládá podle § 4 odst. 3 zákona o některých přestupcích*“ a „*pokuta ve výši 10 000 Kč (slovy desettisícikorunčeských)*“, ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že dne 11. 10. 2017 při přepravě uskutečněné v čase od 10:03 hod. do 10:13 hod., v rozporu s ust. § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, a dále byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti pořádku v územní samosprávě podle ust. § 4 odst. 2 zákona č. 251/20016 Sb., o některých přestupcích (dále také „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil výše uvedeným jednáním, čímž porušil povinnost stanovenou v obecně závazné vyhlášce obce.
3. Žalobce ve své žalobě namítal, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonné, neboť spočívá na nesprávném posouzení právní otázky týkající se možného souběhu přestupků podle ust. § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě a podle ust. § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích. Měl za to, že je pojmově a logicky vyloučeno, aby se jako osoba bez platného oprávnění řidiče taxislužby mohl dopustit přestupku spočívajícího v nesplnění podmínky „zkoušky z místopisu“. Osobu, která není držitelem oprávnění řidiče taxislužby, lze dle jeho názoru na úseku taxislužby trestat výhradně a pouze podle ust. § 34e odst. 1 písm. a) silničního zákona. Následně okazoval na znění silničního zákona a znění vyhlášky č. 23/1998 Sb. hl. m. Prahy, o ověřování znalostí řidičů taxislužby na území hlavního města Prahy (dále také „Vyhláška“).
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalobce o nemožnosti souběhu přestupků, ze kterých byl žalobce uznán vinným, a to zejména proto, že v jednom případě se jedná o přestupek v oblasti státní správy a v druhém případě o přestupek v oblasti samosprávy, v každé z těchto oblastí jsou chráněny jiné společenské zájmy a potřeby. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
5. V replice k vyjádření žalovaného žalobce konstatoval, že předmětem žaloby nebyl možný souběh přestupků, ale skutečnost, že není možné ho stíhat za přestupek podle ust. § 4 odst. 2 zákona o přestupcích, neboť měl za to, že nebyl řidičem taxislužby a nemohl tak spáchat přestupek, který z podstaty věci může spáchat pouze řidič taxislužby.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 17. 5. 2022 právní zástupci žalobce a žalovaného setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

8. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: fotografie z aplikace Uber pořízené během kontroly, protokol o kontrole č. T/20171011/1/Fk ze dne 11. 10. 2017, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. SZ P4/023262/18 ze dne 25. 4. 2018, odvolání žalobce ze dne 25. 4. 2018, žalobou napadené rozhodnutí č. j. MHMP 2404476/2019 ze dne 6. 12. 2019.
9. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 11. 10. 2017 uskutečnil kontrolní pracovník žalovaného, kontrolu žalobce, při řízení motorového vozidla tov. zn. Volkswagen Golf, poznávací značky 9S1 4829, přičemž kontrolní přeprava byla objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber a byla zahájena na Václavském náměstí 25, Praha 1 a ukončena v ulici Za Brumlovkou 2, Praha 4. Řidič (žalobce) nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby a nevykonal zkoušku řidiče taxislužby. O kontrole byl následně sepsán protokol č. T/20171011/1/Fk, dle kterého žalobce vykonal tuto přepravu v Praze za úplatu (106,28 Kč). Podle kontrolního protokolu žalobce neměl oprávnění řidiče taxislužby a dopustil se i dalších porušení zákona o silniční dopravě (např. vozidlo nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby, vozidlo bylo bez střešní svítlny a další, která nejsou z hlediska projednávání žaloby podstatná, a proto soud nepovažoval za nezbytné je zde všechna uvádět).
10. Správní orgán prvního stupně vydal dne 5. 8. 2019 rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě a přestupku podle ust. § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, a zároveň povinnost uhradit paušálně vyčíslenou náhradu nákladů řízení. Správní orgán prvního stupně na základě zákona o silniční dopravě a provedeního dokazování dospěl k závěru, že žalobcem poskytnutá služba přepravy objednaná prostřednictvím aplikace Uber, naplňuje zákonné znaky taxislužby, proto bylo povinností žalobce mít oprávnění řidiče taxislužby a absolvovat zkoušku řidiče taxislužby. Proti rozhodnutí správního orgánu podal žalobce dne 25. 4. 2018 odvolání, žalovaný následně žalobou napadeným rozhodnutím zrušil část výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, rozhodnutí i částečně změnil, kdy zejména moderoval výši uložené pokuty a ve zbylé části ho potvrdil.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle § 21b odst. 1 zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 30. 6. 2020, [o]bec může obecně závaznou vyhláškou stanovit
 - a) řidiči taxislužby jako podmínku pro zahájení nebo nabízení přepravy na území obce povinnost prokázat zkouškou znalosti místopisu, obsluhy taxamtru a právních předpisů upravujících provozování taxislužby a ochranu spotřebitele a mít při provozování taxislužby na území obce u sebe osvědčení o složení zkoušky; osvědčení o složení zkoušky je veřejnou listinou,
 - b) způsob organizace a provádění zkoušky podle písmene a) a opravného opakování této zkoušky, dobu a podmínky platnosti této zkoušky a vzor osvědčení o složení zkoušky.
13. Podle bodu 45. novely zákona o silniční dopravě č. 115/2020 Sb., se s účinností od 1. 7. 2020 v § 21b odstavec 1 zrušuje.

14. Podle § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší povinnost stanovenou v obecně závazné vyhlášce obce nebo kraje.*
15. Čl. 1 vyhlášky č. 23/1998 Sb. hl. m. Prahy, o ověřování znalostí řidičů taxislužby na území hlavního města Prahy, ve znění vyhlášek č. 16/1999, č. 7/2002, č. 12/2003, č. 28/2005, č. 5/2008 a č. 18/2013 Sb. hl. m. Prahy zní:
 1. *Podmínkou k výkonu práce řidiče taxislužby na území hlavního města Prahy je prokázání znalosti místopisu, znalosti právních předpisů upravujících taxislužbu a ochranu spotřebitele a znalosti obsluhy taxametru řidiči taxislužby.*
 2. *Znalosti podle odstavce 1 se ověřují zkouškou řidiče taxislužby (dále jen „zkouška“), kterou provádí a organizuje příslušný odbor Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „odbor“). Činnost zkušební komise se řídí zkušebním řádem, schváleným ředitelem odboru.*
16. Podle ust. § 4 odst. 4 zákona o některých přestupcích *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší povinnost stanovenou v obecně závazné vyhlášce obce nebo kraje.*
17. Nejprve soud konstatuje, že obdobná věc byla již zdejším soudem řešena soudním odd. 1 A, přičemž závěry, které byly učiněny, jsou plně aplikovatelné na přezkoumávaný případ.
18. Žalobce v posuzované věci staví svou argumentaci v podstatě jen na skutečnosti, že vzhledem k tomu, že vykonával přepravu osob prostřednictvím aplikace Uber, tak na něj není možné pohlížet jako na řidiče taxislužby, který by byl v době spáchání přestupku povinen dle Vyhlášky složit zkoušku řidiče taxislužby. Dříve, než soud přistoupil k samotnému meritornímu posouzení žaloby, reflektoval závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) v usnesení ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, podle kterého *„[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“*
19. V souladu s citovaným usnesením rozšířeného senátu NSS se proto zdejší soud z úřední povinnosti zabýval, a to s ohledem na pozdější novelizaci zákona o silniční dopravě provedenou zákonem č. 115/2020 Sb. (účinnou od 1. 7. 2020, tedy po právní moci napadeného rozhodnutí – 10. 12. 2019), ale i následujícími novelizacemi provedenými zákony č. 337/2020 Sb. a č. 609/2020 Sb., a dále s ohledem na novelizace zákona o odpovědnosti za přestupky provedené zákony č. 277/2019 Sb., č. 54/2020 Sb., a č. 325/2020 Sb., otázkou, zda není pozdější právní úprava pro žalobce příznivější, neboť v takovém případě by byl povinen napadené rozhodnutí zrušit. Při hodnocení jednotlivých zákonných ustanovení soud přitom vycházel z konstantní judikatury správních soudů, dle níž se trestnost přestupků řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45.). V případě trestných činů přitom platí, že trestnost činu nelze posoudit částečně podle zákona účinného v době jeho spáchání a částečně podle zákona účinného v době rozhodování soudu (srov. analogicky např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 8 Tdo 1430/2010).

20. Novelou č. 115/2020 Sb. došlo k významné změně pro nyní projednávanou věc, a sice ke zrušení § 21b odst. 1 zákona o silniční dopravě. Žalobce byl v případě druhého z přestupků uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích, jehož se měl dopustit porušením čl. 1 vyhlášky. Tato vyhláška byla od svého vydání postupně celkem šestkrát změněna, a sice vyhláškami č. 16/1999, č. 7/2002, č. 12/2003, č. 28/2005, č. 5/2008 a č. 18/2013 Sb. hl. m. Prahy (po právní moci napadeného rozhodnutí k žádné změně nedošlo). Vyhláška byla vydána podle § 16 odst. 1 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, a v souladu s ustanovením § 41 odst. 2 zákona o silniční dopravě, které znělo: „*Obec se zmocňuje k vydání obecně závazné vyhlášky, která upraví podmínky provozování taxislužby podle § 21 odst. 7.*“. Současně zákon o silniční dopravě obsahoval i (další) zmocňovací ustanovení § 21 odst. 7 zákona o silniční dopravě: „*Obec může stanovit obecně závaznou vyhláškou obce jako podmínku provozování taxislužby na území obce prokázání znalosti místopisu, znalosti právních předpisů upravujících taxislužbu a ochranu spotřebitele a znalosti obsluhy taxamtru řidiči taxislužby a způsob ověřování těchto znalostí.*“). Tato dvě zmocňovací ustanovení byla do zákona o silniční dopravě vložena zákonem č. 304/1997 Sb. a poté prošla několika obsahovými změnami, a došlo rovněž k jejich „přesunutí“ do jiných ustanovení téhož zákona. Zákonem č. 304/2017 Sb. bylo zmocnění podle § 21 odst. 7 zákona o silniční dopravě přemístěno do § 21b odst. 1 písm. a) a b), a to ve znění: „*Obec může obecně závaznou vyhláškou stanovit a) řidiči taxislužby jako podmínku pro zahájení nebo nabízení přepravy na území obce povinnost prokázat zkouškou znalosti místopisu, obsluhy taxamtru a právních předpisů upravujících provozování taxislužby a ochranu spotřebitele a mít při provozování taxislužby na území obce u sebe osvědčení o složení zkoušky; osvědčení o složení zkoušky je veřejnou listinou, b) způsob organizace a provádění zkoušky podle písmene a) a opravného opakování této zkoušky, dobu a podmínky platnosti této zkoušky a vzor osvědčení o složení zkoušky.*“
21. Vyhláška ve svém posledním znění č. 18/2013 Sb. hl. m. Prahy, tj. ve znění rozhodném pro věc žalobce, byla odpovídajícím způsobem vydána na základě § 44 odst. 3 písm. d) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve spojení s § 21b odst. 1 zákona o silniční dopravě. Dle § 44 zákona č. 131/2000 Sb. o hlavním městě Praze, ve znění účinném od 10. 10. 2017: „(1) Zastupitelstvo hlavního města Prahy může v mezích samostatné působnosti hlavního města Prahy vydávat obecně závazné vyhlášky. (2) Rada hlavního města Prahy může v přenesené působnosti vydávat na základě a v mezích zákona nařízení hlavního města Prahy, je-li k tomu zákonem zmocněno hlavní město Praha, obce, obce s rozšířenou působností nebo kraje. (3) Povinnosti může hlavní město Praha ukládat v samostatné působnosti jen obecně závaznou vyhláškou: a) k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku; zejména lze stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v hlavním městě Praze nebo by mohly být v rozporu s dobrými mravy anebo z důvodu ochrany bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze na místech a v čase obecně závaznou vyhláškou určených, popřípadě stanovit, že na určitých veřejně přístupných místech v hlavním městě Praze jsou takové činnosti zakázány, b) pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných sportovních a kulturních podniků, včetně tanečních zábav a diskoték, stanovením závazných podmínek v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku, c) k zajištění udržování čistoty na ulicích a jiných veřejných prostranstvích, k ochraně životního prostředí, zeleně v zástavbě a ostatní veřejné zeleně (dále jen „veřejná zelen“) a k užívání zařízení hlavního města Prahy nebo městské části, d) stanoví-li tak zvláštní zákon.“ (podtržení doplnil soud). Ve věci žalobce je tímto „zvláštním zákonem“ zákon o silniční dopravě.
22. Následně však bylo zmocňovací ustanovení § 21b odst. 1 zákona o silniční dopravě zcela zrušeno zákonem č. 115/2020 Sb., přičemž v důvodové zprávě této novely pod bodem 45. (kdy zřejmě chybou v psaní uvádí „bod 44.“) je uvedeno, že „[k] bodu 44 (§ 21b) Navrhuje se

zrušení zmocnění obcí ke stanovení požadavku na složení zkoušky z místopisu, znalosti právních předpisů a obsluhy taxametru. Tyto požadavky jsou v současné době s ohledem na technologický vývoj v oblasti dopravy již nepřiměřené a pouze ztěžují vstup do podnikání v sektoru taxislužby. Prověřování znalosti místopisu je vzhledem k rozšíření používání navigací v elektronických přístrojích již nadbytečné. Zároveň není důvodné, aby v některých obcích byly znalosti právních předpisů prověřovány, a v jiných nikoli. Rovněž tak dostatečná znalost obsluhy taxametru by měla být v zájmu každého řidiče, neboť je předpokladem řádného plnění s taxametrem souvisejících povinností, a není nezbytné, aby byla některými obcemi prověřována.“ Vzhledem k tomu, že žalobce byl uznán vinným za přestupek, kterého se měl dopustit 11. 10. 2017 porušením dané vyhlášky vydané na základě § 44 odst. 3 písm. d) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, a dle § 21b odst. 1 zákona o silniční dopravě, který však byl s účinností od 1. 7. 2020 zrušen, zabýval se soud vlivem této změny na věc žalobce ve smyslu výše citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 5 As 104/2013-46.

23. Z ústavního pořádku a zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, plyne, že pro vydání obecně závazné vyhlášky potřebuje hlavní město Praha zákonné zmocnění, musí dodržet meze své působnosti vymezené zákonem, nemůže upravovat otázky, které jsou vyhrazeny pouze zákonné úpravě, a nemůže upravovat záležitosti, které jsou již upraveny právními předpisy práva veřejného nebo soukromého. Na jednání hlavního města Prahy jako veřejnoprávní korporace se vztahují v případě jednostranného stanovení příkazů a zákazů čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterých lze státní moc uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon. Ustanovení čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod rovněž stanoví, že povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Toto pravidlo nutno vztáhnout i na autoritativní určování poměrů jednotlivců na území hlavního města Prahy cestou obecně závazných vyhlášek. V rámci hierarchie právních předpisů podle jejich právní síly musí být obecně závazné vyhlášky v souladu se zákony a právními předpisy vydanými k jejich provedení. Zákonná úprava má proto vždy přednost. Pokud zákon přijme pro vymezenou oblast určitá pravidla, nemůže subjekt územní samosprávy postupovat při normotvorbě ve svém územním obvodu *contra legem*. Věci, které jsou vyhrazeny pouze zákonu, obecně závazné vyhlášky obce nemohou upravovat (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2010 sp. zn. Pl. ÚS 6/09, a ze dne 20. 10. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 17/02).
24. Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky je soudce při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou.
25. Zdejší soud proto provedl citované posouzení a dospěl k závěru, že vyhláška je od 1. 7. 2020 v rozporu se zákonem, resp. nemá zákonný podklad. Zákonné zmocnění k vydání vyhlášky totiž bylo zrušeno samotným zákonodárcem, a to bez náhrady (tj. od 1. 7. 2020 nedošlo k zakotvení shodného či obdobného zmocňovacího ustanovení jinde v rámci právního řádu ČR). Uvedené je třeba podle zdejšího soudu promítnout i na věc žalobce, pokud jde o jeho postih za druhý z vytýkaných přestupků. V projednávané věci byl žalobce správními orgány pravomocně uznán vinným z přestupku, kterého se dopustil porušením vyhlášky, vydané na základě zákonného zmocnění. Po právní moci rozhodnutí o přestupku žalobce však toto zákonné zmocnění „zaniklo“, proto povinnosti v ní uložené již nelze vymáhat na základě zákona. Tato skutečnost zániku správní trestnosti od 1. 7. 2020 (v duchu zásady *nullum crimen sine lege* – čl. 39 Listiny základních práv a svobod) je přitom pro žalobce příznivější, a

to oproti právní úpravě účinné do 30. 6. 2020, kdy zde trestnost za shodná porušení ustanovení vyhlášky byla na základě zákona dána. Na tento závěr nemají vliv ani přechodná ustanovení k novele č. 115/2020 Sb., neboť v době rozhodování soudu bylo již řízení o přestupcích žalobce pravomocně ukončeno.

26. Z tohoto důvodu soud proto musel napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť byl povinen přihlédnout k právní úpravě příznivější pro žalobce, která vešla v účinnost po právní moci napadeného rozhodnutí, neboť vytýkané jednání již nebylo postižitelné jako přestupek. Tato dekriminalizace však nespočívala v tom, že již nebylo potřeba dle vyhlášky skládat zkoušku z místopisu, tak jak žalobce argumentoval v žalobě, ale v tom, že samotná vyhláška pozbyla po právní moci napadeného rozhodnutí zákonného podkladu. Zároveň soud konstatuje, že nešlo o pochybení na straně žalovaného, neboť v době vydání svého rozhodnutí postupoval v souladu s tehdy platnou a účinnou právní úpravou.
27. Lze uzavřít, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a soud nemohl přisvědčit žádnému ze žalobních bodů. Po právní moci napadeného rozhodnutí však došlo k dekriminalizaci druhého přestupku žalobce, proto zdejší soud musel k této skutečnosti *ex officio* přihlédnout.
28. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. V dané věci byl žalobce úspěšný, neboť soud napadené rozhodnutí zrušil. Soud však na základě § 60 odst. 7 s. ř. s. shledal důvody zvláštního zřetele hodné, pro které nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení, neboť ke zrušení napadeného rozhodnutí nedošlo v důsledku žalobcovy argumentace obsažené v žalobních bodech. Zdejší soud přikročil totiž ke zrušení napadeného rozhodnutí *ex officio*, a to v důsledku změny právní úpravy po právní moci napadeného rozhodnutí, jejímž následkem bylo pozbytí zákonného podkladu pro právní předpis, na jehož základě byl žalobce uznán vinným a potrestán. Dále soud zohlednil jako důvod zvláštního zřetele hodný též skutečnost, že ke zrušení napadeného rozhodnutí nedošlo z důvodu pochybení žalovaného, či správního orgánu prvního stupně. Soud opakuje, že oba správní orgány v době vydání svých rozhodnutí postupovaly v souladu s tehdy platnou a účinnou právní úpravou a nemohly nijak zohlednit záměry zákonodárce, a to ani, kdyby o nich předem věděly. Podle zdejšího soudu by bylo nespravedlivé, aby bylo za takové situace žalovanému uloženo nahradit žalobci náklady řízení; žalovaný se věcí žalobce řádně zabýval a vydal rozhodnutí, které vycházelo z právní úpravy platné a účinné v době rozhodování. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. května 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně